

КОМІСАР: — Что? Собака?

ТРОХИМ: — Еге-ж, собака. Мій Гривко. Я сам його з маленького цуценяти вигодував..

КОМІСАР: — Ви повинні годувать. Члени управління повинні питаться на расход общества.

ТРОХИМ: — Та як би то питалися, а то не питалися, а прямо взяли з хати і повели сюди.

КОМІСАР: Й Харашо. Тепер розкажіте мне, товариш, як у вас вибірался Ревком?

ТРОХИМ: — Та він нікуди не вибирався. Він день і ніч на обійстю.

КОМІСАР: — Ви мене не розумієте. Єсть у вас Ревком, ілі нет?

ТРОХИМ: — Таж кажу, що є

КОМІСАР: — Как же он вибірался?

ТРОХИМ: — Нібо то звідки він взявся?

КОМІСАР: — Да, Как он взялся?

ТРОХИМ: — Та-ж кажу, що я вигодував його з маленького.

КОМІСАР: — Да нет! Я не ето спрашиваю! Мне не нужно знать, у каго он питається, мне нужно знать, ад кудова он у вас взялся?

ТРОХИМ: — Від кудова? Та сука мала!

КОМІСАР: — Что? У вас ещо есть етой сук?  
(Дивиться в список чених назв): Сук.  
сук! (знайшов): Ну, да, Союз Українських  
Комуністов. (До Трохима): Сук унічто-  
жен. А у вас он ещо есть?

ТРОХИМ: — Та не в мене, а в Гаврила Заверченка. Ще і досі є.

КОМІСАР: — Вы точно знаете, что есть?

ТРОХИМ: — Та-ж знаю. Ще вчора брехала на